

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1480/2024
11.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Лазар Ћендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, Београд, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4009/23 од 16.11.2023. године, у седници одржаној дана 11.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4009/23 од 16.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4009/23 од 16.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1864/21 од 01.03.2023. године, ставом првим, четвртим, седмим и дванаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужила АА, ББ, ВВ и ГГ и обавезан тужени да им на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде за период од марта закључно са децембром 2018. године исплати новчане износе са законском затезном каматом, ближе одређене у овим ставовима изреке. Ставом другим, трећим, петим, шестим, осмим, деветим, десетим и једанаестим, тринаестим и четрнаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужила којим су тражиле да им тужени на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег исплати новчане износе са законском затезном каматом за одређени период, све ближе одређено у овим ставовима изреке. Ставом петнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да се Република Србија, Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање позову у својству умешача на страни туженог. Ставом шеснаестим изреке, обавезан је тужени да тужилама солидарно накнади трошкове поступка у износу од 248.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом седамнаестим изреке, тужиле су ослобођене обавезе плаћања трошкова судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4009/23 од 16.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе парничних странака и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом, тринаестом и четрнаестом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става шеснаестог изреке, тако што је тужени обавезан да тужиљама АА, ББ, ВВ и ГГ накнади трошкове поступка у износу од 215.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је преко досуђеног до траженог износа захтев одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степен, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужиље су благовремено поднеле одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), прописано је да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о потраживању тужиља на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде са припадајућом каматом, који захтев је усвојен, а одбијен тужбени захтев за исплату трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом. О праву тужиља за исплату разлике између исплаћене плате и минималне зараде судови су одлучили уз примену материјалног права, које је у складу са судском праксом израженом кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним ставом у погледу примене члана 111. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...95/18). Тачно је да Закон о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 31/01...95/18) са пратећом Уредбом, на коју се ревизија позива, има карактер посебног закона. Међутим, ниједном његовом нормом није суспендована примена норми Закона о раду по питању гаранције новчане вредности исплаћене зараде – "не ниже од минималне зараде", нити је другачије прописано. С обзиром на то да у његовој садржини постоји правна празнина по том питању, примењује се члан 111. Закона о раду, на основу члана 2. став 2. истог закона. Због наведеног, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у складу са чланом 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је 18.03.2021. године, преиначена 08.11.2022. године, од стране тужила, које се у смислу члана 205. и 206. ЗПП, сматрају обичним супарничарима. Према члану 209. ЗПП, сваки супарничар је самостална странка у поступку и његове радње или пропуштања не користе, нити штете другим супарничарима. Зато се код обичног супарничарства вредност предмета спора одређује према вредности сваког појединог захтева. За оцену дозвољености ревизије узима се у обзир појединачно вредност тужбеног захтева сваког од супарничара, а не збир свих тужбених захтева.

Имајући у виду да је у овом спору образована процесна заједница обичних активних супарничара и да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде за сваког од супарничара не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**